

§ 2 i Loven af 1860 skal opfattes overfor offentlige Fruentimmer; det var det ikke før; men det vil blive det efter dette Forslag, det bliver det selv efter den ærede Ordførers Opfattelse. Det glæder mig nu at have faaet Løsningen af vide, thi hidtil har han iagttaget en diskret Tilbageholdenhed i dette Spørgsmaal. Forholdet bliver efter den ærede Ordførers Opfattelse saaledes, at man betragter Utugtserhvervet som et for det almindelige skadeligt Erhverv, et Erhverv, som samtidig med, at det gøres straffrit ved Forslaget, gøres strafbart ved Loven af 1860. Det er dog en vis relativ Klarhed, vi have nu faaet af vide, hvad den ærede Ordfører mener. Den ærede Ordfører vender stadig tilbage til at tale om, at Skøger for at straffes efter Forslaget § 2 først skulle have forset sig mod § 1; men dette Spørgsmaal bryder jeg mig ikke om, det skænker jeg ham. Jeg holder mig til Forholdene, saaledes som de ville blive ifølge § 2 i Loven af 1860. Efter denne Paragraf vil Politimesteren kunne kalde Skøgerne for sig og henvise dem til Ladegaarden, for saa vidt de fortsætte deres Erhverv. Det er dog ikke alle Skøger, der kunne sendes derhen. De velhavende, de, der have noget til bedste, eller ad anden Vej have en Indtægt, der er tilstrækkelig til Underholdet, kan man ikke gøre noget, de ere fuldstændig straffri, over for dem savnes de Betingelser, der findes i den nævnte Lovs § 2. Naar den ærede Ordfører vil forsvare denne Ordning, maa jeg sige, at jeg misunder ham ikke denne Opgave. Det er i mine Øjne ganske ubegribeligt, at nogen kan falde paa at ville forsvare slikt.

Der er talt om Lovens Titel; jeg maa maaske slutte med at udtale, at efter min Mening burde den lyde saaledes: „Forslag til Lov om Indførelse af Straffrihed for Utugtserhvervet, samt Lov om Ophævelsen af Kontrollen med den offentlige Prostitution.“ Det er i Virkeligheden det Forhold, som vil fremkaldes ved den ærede Ordførers Forslag.

Rørdam: Jeg vil kun slaa fast, at den ærede Ordfører udtalte, at Resultatet af Lovforslaget vil blive, at Usædeligheden ikke vil blive mindre. Den ærede Ordfører udtalte, at lige saa mange Kvinder som hidtil vilde hengive sig til Usædelighed, og jeg tror, det er godt at holde det in mente. Vi maa endvidere tage i Betragtning, at den veneriske Smitte heller ikke vil blive mindre, men snarere større, det baade Sundhedskollegiet og Lægerne

i Almindelighed udtale sig i den Retning. Sundhedskollegiet udtaler nemlig ikke, at den veneriske Smitte vil blive mindre, det siger tværtimod, at den offentlige Prostitution bidrager til at holde den hemmelige Prostitution i Skak, og da den hemmelige Prostitution er den væsentligste Udbreder af den veneriske Smitte, hævder man derigennem indirekte den offentlige Prostitutions Nytte. Naar man altsaa tager i Betragtning, at Usædeligheden ikke vil blive mindre, og den veneriske Smitte større, synes jeg nok, man med en vis Ret kan klage over, at Lovforslaget hedder: Lovforslag om Modarbejdelsen af venerisk Smitte. Det eneste, der maaske kunde være Tale om at indskrænke, er den offentlige Usædelighed. Men der vil jeg sige, at naar man ser, hvorledes det er gaet til, hvor man har givet fri i den Retning, som her er Tale om, maa man indrømme, at den offentlige Usædelighed der er større end andre Steder. Jeg tror derfor ikke, man kan sige, der er opnaaet meget ved dette Forslag.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Da vort Lovforslag kun har til Titel „Om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte“, synes det mig ikke at kunne vække nogen Forundring, at man kan være af den Mening, at den private Usædelighed ikke forandres ved Lovforslaget; det er jo ikke Lovforslagets Opgave direkte at modvirke den. I øvrigt vil jeg gøre den sidste ærede Taler (Rørdam) opmærksom paa, at det, jeg sagde, var, at der muligt nok, selv om vort Forslag blev vedtaget, fremtidigt vilde være lige saa mange Kvinder som nu, der bød deres Legemer til Fals, og det kan jo ogsaa være, men der, hvor jeg mener, at Forskellen vil indtræde, er med Hensyn til Mændene. Thi det mener jeg ganske vist; det, vi væsentlig anke over ved den bestaaende Ordning, er jo, at den i sig frembyder Fristelser for Mændene, som Ordningen efter vort Forslag ikke vilde frembyde.

Da jeg har Ordet, vil jeg sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), at naar han sagde, at efter vort Forslag vilde et offentligt Fruentimmer kunne have sine smaa Børn eller Søskende, Søstre f. Eks. hos sig, men det havde hun ikke Lov til efter det nugældende Regulativ, saa maa det for det første erindres, at hvem er det, der ikke efter det nugældende Regulativ har Lov dertil? Det er de 5—600 Kvinder, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds